

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 iulie 2018

mun.Chișinău

Colegiul Penal, în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului și inculpat

Roșcovan Dionis.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 26.12.2017 - 01.02.2018;

2. Instanța de apel: 13.03.2018 - 03.04.2018;

3. Instanța de recurs: 28.05.2018 - 04.07.2018.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 01 februarie 2018, Roșcovan Dionis a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal și, prin aplicarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de probă de 1 an.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare stabilită lui Roșcovan Dionis a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

S-a respins solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Roșcovan Dionis, la 20 octombrie 2017, aproximativ la ora 07.10, aflându-se la volanul automobilului de model „Renault Megane”, cu n/î xx, deplasându-se pe șos.Muncești din direcția or.Sîngera spre Băcioii Noi, mun.Chișinău, ajungând la trecerea nederijată pentru pietoni, semnalizată prin marcajul rutier 1.14.1 și zona de acțiune a indicatoarelor rutiere nr.5.50.1 și 5.50.2, amplasată pe șos.Muncești, în preajma imobilului nr.808, nu a ținut permanent seama de împrejurări, nu a apreciat corect situația reală pe drum, în care se află autoturismul în momentul respectiv și, încălcând cerințele pct.45 subpunct.(1) și (2) din Regulamentul circulației rutiere, care prevede că „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; d) situația rutieră, în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța

traficului”, precum și prevederile pct.11 din același Regulament, conform căruia „Conducătorul de vehicul înainte de plecare și în timpul deplasării este obligat; f) să cedeze trecerea pietonilor la trecerile pentru pietoni cu circulația neregulată”, nu a redus viteza ca să poată opri la apariția obstacolului de față, nu a ținut cont de situația rutieră, nu a manifestat prudența sporită și, ca urmare a acestor acțiuni neglijente, a comis tamponarea pietonului Tcaciuc Ion, care traversa partea carosabilă din partea stângă spre partea dreaptă relativ deplasării automobilului în cauză, la trecerea pentru pietoni cu circulație neregulată. În rezultatul tamponării, conform raportului de expertiză judiciară (medico-legală) nr.2739/D din 12.12.2017, lui Tcaciuc Ion i-au fost cauzate vătămare corporală gravă, sub formă de traumatism cranio-cerebral închis, manifestat prin comotie cerebrală, fractura deschisă a gambei drepte, plagă punctiformă și excoriații la nivelul 1/3 proximală a gambei drepte, fractura maselor laterale os sacral bilateral cu lezarea simfizei pubiene; fractura oaselor nazale; excoriații la nivelul ambelor mâini, excoriație la nivelul genunchiului stâng.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui D.Roșcovan să-i fie stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probațiune de 4 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu încasarea de la acesta în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 320 lei, pentru efectuarea expertizelor medico-legale, invocând că modul de executare a pedepsei cu suspendarea condiționată pe un termen de 1 an nu va duce la atingerea scopului pedepsei penale; - instanța ignorând prevederile art.227 alin.(1), 229 Cod de procedură penală, incorect nu a dispus încasarea cheltuielilor judiciare de la inculpat în folosul statului, deoarece efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și judecării cauzei pentru aplicarea legii celui ce a comis-o, astfel că acestea sunt imputabile inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată în această parte o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui D.Roșcovan, recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 3 ani închisoare, care în temeiul art.90 Cod penal, a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea soluției date, instanța de apel a indicat că prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui D.Roșcovan în săvârșirea infracțiunii imputate, dar la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, prin urmare pedeapsa numită sub formă de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de doar 1 an, cu suspendarea executării pedepsei închisorii, în temeiul art.90 Cod penal pe un termen de probă de doar 1 an, este insuficientă pentru îndreptarea și corectarea inculpatului.

La caz, instanța de apel a conchis că, la individualizarea pedepsei, prima instanță nu a luat în considerație că infracțiunea incriminată lui D.Roșcovan face parte din categoria infracțiunilor, care atentează asupra securității circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, având un pericol deosebit pentru societate, că inculpatul, conducând automobilul, nu a redus viteza, nu s-a oprit reieșind din starea carosabilului,

nu a stopat și a tamponat pietonul, care traversa partea carosabilă, la trecerea pentru pietoni cu circulație nedirijată, care s-a ales cu vătămări corporale grave, circumstanțe ce agravează situația acestuia, fiindcă inculpatul a sfidat semnele elementare de conducere a mijloacelor de transport, care indică la faptul că conducătorii trebuie să conducă cu o atenție sporită automobilul în apropierea trecerilor de pietoni.

În concluzie, instanța de apel a considerat că pedeapsa aplicată de prima instanță este prea blândă, reieșind din scopul pedepsei penale, din care motiv a conchis de a admite apelul procurorului.

Concomitent, instanța de apel, reținând dispozițiile art.143, 229 alin.(1), (2), (3), 227 alin.(1) Cod de procedură penală, a respins solicitarea părții acuzării cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale în mărime de 320 lei de la inculpat în folosul statului, deoarece plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) art.143 Cod de procedură penală se face din contul mijloacelor bugetului de stat și pronunțarea sentinței a avut loc până la modificările operate la 09.02.2018, când au fost abrogate prevederile alin.(2) din norma dată.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare:

- procurorul care, invocând drept temei art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea soluției adoptate privind cheltuielile de judecată, cu dispunerea rejudecării cauzei în partea dată de către instanța de apel, invocând că cheltuielile de judecată într-o cauză penală sunt provocate de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, astfel acestea sunt imputabile inculpatului, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu ar fi avut loc; - instanța de apel nu a reținut nici faptul că prin Legea nr.316 din 22.12.2017 a fost abrogat alin.(2) art.143 Cod de procedură penală, ceea ce denotă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului;

- avocatul L.Bîrcă în numele inculpatului și inculpatul care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că instanța de apel, casând sentința în partea stabilirii pedepsei, prin pronunțarea unei noi hotărâri în partea dată, cu aplicarea unei pedepse mai aspre, nu a luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care aceasta a fost comisă, persoana inculpatului, lipsa circumstanțelor agravante și prezența celor atenuante, comiterea infracțiunii pentru prima dată, caracteristica pozitivă la locul de trai și muncă, recuperarea integrală a prejudiciului cauzat părții vătămate, confirmată prin declarația acesteia autentificată notarial, că are la întreținere un copil minor și soția care este însărcinată cu al doilea copil, precum și faptul că inculpatul a recunoscut vina, anterior nu a fost condamnat, regretă cele săvârșite, căindu-se sincer, a conștientizat gravitatea faptelor sale, ceea ce duce la concluzia că condamnarea la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe o perioadă de 1 an, cu suspendarea condiționată pe un termen de probă de 1 an, precum a fost stabilită de prima instanță, este una echitabilă și legală, având drept scop influențarea inculpatului de a-și revizui atitudinea față de valorile sociale; - instanța de apel stabilindu-i pedeapsa complementară, și privându-l pe inculpat de permisul de conducere pe un termen de 3 ani, nu a reținut că situația în cauză îi poate afecta esențial financiar familia, deoarece pe lângă activitatea de bază, inculpatul mai prestează și servicii de transport pentru a-și întreține familia, prin faptul dat i s-ar provoca o mulțime de situații stresante, de disconfort, deoarece va fi lipsit de

posibilitatea de a munci și a suporta cheltuielile legate de persoana sa și a familiei sale, precum și a părții vătămate; - în privința inculpatului au fost reținute doar circumstanțe atenuante, care pot fi luate în considerare pentru a-i fi înlăturată pedeapsa complementară, în temeiul art.79 alin.(1¹), 78 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror.

Potrivit textului recursului, partea acuzării invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând temeiul respectiv în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel, care a menținut soluția primei instanțe, referitor la respingerea cererii procurorului de încasare de la inculpat a cheltuielilor de judecată.

Astfel, examinând argumentele invocate de recurent, precum că instanța de apel nu a dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a cheltuielilor suportate la realizarea expertizei medico-legale, în sumă de 320 lei, Colegiul atestă că, potrivit art.227 alin.(1) și (3), 229 alin.(1) și (3), 27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloace necesare. Instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata acestora poate influența substanțial situația materială a acestuia, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Reieșind din prevederile normelor sus menționate și circumstanțele cauzei, prima instanță a conchis ca cheltuielile judiciare să fie trecute în contul statului.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor dosarului și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, modificările operate prin Legea nr.316 din 22.12.2017, prin care au fost abrogate prevederile alin.(2) art.143 Cod de procedură penală, au avut loc după pronunțarea sentinței, așa după cum a menționat și instanța de apel.

Subsecvent, Colegiul conchide că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Prin urmare, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel, sub aspectul vizat, este bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul L.Bîrcă în numele inculpatului D.Roșcovan și inculpat.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Potrivit recursului declarat de avocat în numele inculpatului și inculpat se invocă drept temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temei dat în raport cu motivele invocate, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Totodată, Colegiul reține că autorii recursului sunt de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel referitor la pedeapsa aplicată inculpatului, considerând că a fost individualizată contrar prevederilor legale.

Referitor la dezacordul recurenților cu pedeapsa stabilită inculpatului de instanța de apel, Colegiul remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sancțiunea art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, în baza căruia D.Roșcovan a fost declarat vinovat, la momentul comiterii faptei prevedea o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani. În temeiul art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, lui D.Roșcovan i-a fost stabilită pedeapsa în baza art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal de 3 ani închisoare cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 3 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe un termen de probațiune de 3 ani.

Instanța de apel, ținând cont de prevederile art.61, 75 Cod penal, precum și de faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, are la întreținere un copil minor, a recuperat benevol prejudiciul cauzat părții vătămate, i-a stabilit pedeapsa lui D.Roșcovan în baza art.264 alin.(3) Cod penal de 3 ani închisoare.

Prin urmare, Colegiul penal consideră neîntemeiat motivul recurenței, precum că pedeapsa principală a fost greșit individualizată, la care instanța de apel nu a ținut cont de gravitatea și impactul definitiv al infracțiunii săvârșite.

Colegiul penal atestă că, pedeapsa penală se aplică numai de către instanțele judecătorești. Legiuitorul stabilește prin lege pedepsele pentru infracțiuni și criteriile de individualizare a lor. Călăuzindu-se de aceste criterii, instanța de judecată, la stabilirea și aplicarea pedepsei infractorului, realizează voința legiuitorului, și nu a sa.

Potrivit dispozițiilor art.7, 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76-77 Cod penal.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, iar limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite, care constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei s-au valorificat anume în această ordine, deoarece instanța de apel la stabilirea pedepsei principale lui D.Roșcovan de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, a dat deplină eficiență împrejurărilor cauzei, numindu-i acestuia o pedeapsă corect individualizată, care este în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat, luând în considerație gradul de pericol social la infracțiuni comise, că aceasta face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, de prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, acesta fiind într-un raport rezonabil cu fapta comisă și scopul sancțiunii penale.

În continuare, după efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilire a duratei și quantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa aplicată inculpatului, acesta trebuie să o execute real ori sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă.

Sub acest aspect, Colegiul remarcă că instanța de apel sub raportul personalității inculpatului, că anterior nu a comis infracțiuni, are la întreținere copilul minor și soția,

a ajuns la concluzia că scopul pedepsei va fi atins prin suspendarea executării pedepsei stabilite lui D.Roșcovan, pe un termen de probațiune de 3 ani.

Colegiul penal conchide că, suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acestuia.

În concluzie, Colegiul penal conchide că pedeapsa fixată inculpatului de instanța de apel este în corespundere cu prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, fiind în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale de care a fost recunoscut vinovat, iar aplicarea art.90 Cod penal în privința lui D.Roșcovan s-a efectuat în limitele legii, considerând că stabilirea pedepsei condiționate acestuia va atinge scopul pedepsei penale de corectare și reeducare. Astfel că, în cauză au fost respectate principiile generale de stabilire a pedepsei, aceasta fiind individualizată conform prevederilor legale. Mai mult ca atât că, instanța de apel înăsprindu-i pedeapsa aplicată inculpatului a reieșit din faptul că infracțiunea incriminată lui D.Roșcovan face parte din categoria infracțiunilor, care atentează asupra securității circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, având un pericol deosebit pentru societate, că inculpatul, conducând automobilul, nu a redus viteza, nu s-a oprit reieșind din starea carosabilului, nu a stopat și a tamponat pietonul, care traversa partea carosabilă, la trecerea pentru pietoni cu circulație nedirijată, prin ce a sfidat semnele elementare de conducere a mijloacelor de transport, care indică la faptul că conducătorii trebuie să conducă cu o atenție sporită automobilul în apropierea trecerilor de pietoni.

Pe motivele reținute supra, instanța de recurs respinge afirmațiile recurenților, precum că instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art.61, 75, 76 Cod penal și că nu a indicat motivele înăspririi pedepsei, deoarece din partea descriptivă a deciziei rezultă clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, care au fost just reținute și care s-a apreciat reieșind din scopul pedepsei aplicate, ce poate fi atins în absența executării efective a acesteia, reieșind din pericolozitatea scăzută a inculpatului, dublată de încrederea în posibilitatea îndreptării acestuia într-o anumită perioadă de timp, dar pe o perioadă mai mare față de cea aplicată de prima instanță.

Nu pot fi reținute nici argumentele recurenților referitor la faptul că instanța de apel putea să înlătore pedeapsa complementară, în temeiul art.78, 79 alin.(1¹) Cod penal, deoarece, reieșind din prevederile normelor date, înlăturarea pedepsei complementare, prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, este un mijloc acordat instanței de judecată pentru o individualizare maximă a pedepsei, din care se desprinde faptul că instanța *poate*, dar nu este obligată, reținând prezența circumstanțelor atenuante, de a înlătura pedeapsa complementară.

La fel, nu poate fi reținut temeiul invocat, precum că instanțele deși au reținut un șir de circumstanțe ce puteau fi apreciate ca excepționale, incorect nu au aplicat în privința inculpatului prevederile art.79 Cod penal. La acest capitol Colegiul remarcă că, la examinarea cauzei instanțele nu au stabilit careva circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de legea penală, sau una mai blândă, ori să nu se aplice pedeapsa complementară obligatorie, deoarece circumstanțele la care fac referire recurenții la pct.5 al prezentei decizii, au fost reținute la individualizarea pedepsei penale de instanțele de fond ca fiind atenuante.

Prin urmare, analizând materialele cauzei și hotărârile judecătorești atacate de către procuror și avocat în numele inculpatului și inculpat, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea acestora.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursurilor ordinare declarate de procuror, de avocat și inculpat, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Roșcovan Dionis și inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui Roșcovan Dionis, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu